

Aventura i risc a l'associacionisme juvenil

Trepping

Hi ha un nou esport d'aventura que està arrasant dins el món associatiu juvenil, el *trepping* (o l'art de trepar). Aquest esport, de fet, ja fa molts anys que es practica, tot i que abans es feia de manera més amateur, i sense els actuals nivells de "professionalització". A hores d'ara, ni fútbol, ni rugbi, ni hoquei sobre patins, el que mola és el *trepping*.

El *trepping* admet molt diverses modalitats en quant a la pràctica. Es pot fer a nivell local, aquest que per a molts suposa el límit de les seves aspiracions és només el primer pas per als *treppings* professionals. També es pot practicar a nivell regional/nacional o estatal, i en aquest darrer cas el *trepping* passa inevitablement per Madrid, ja que a ningú no se li acudiria d'anar a fer *trepping* a Guadalajara. Però els bons, els aspirants a dirigents, fins i tot poden fer *trepping* internacional, tot aprofitant això de la Comunitat Europea, a propòsit de la qual cal dir que molts pseudo-dirigents juvenils són europeistes de tota la vida de manera directament proporcional a les subvencions que poden rebre.

Dins el *trepping* internacional (modalitat europea) podem observar veritables exemples de coherència ideològica, com per exemple, amb els **joves nacionalistes catalans** que, mancats dels més elementals coneixements sobre geografia europea, creuen que a Brussel·les s'hi arriba més depressa passant per Madrid i, a sobre, deixan-t'hi algú com a hostatge. O potser el que creuen és que per anar a Madrid cal passar per Brussel·les i deixar-hi algú. I aquí no parlariem pas d'hostatges, sinó de vacances pagades.

Cal distingir també entre el *trepping* pur i el succedani. El pur consisteix en col·locar-se de debò, és a dir, cobrant, i si pot ser, assegurant-se el porvenir. El succedani, en canvi, és més *light*, o per dir-ho

d'una altra manera, per als que es conformen amb poc. Aquesta darrera modalitat consisteix, sobretot, en les reunions de treball, reunions que, ves per on, sempre es fan a llocs tan poc agraïts d'anar-hi com ara París, Roma, o Estrasburg, tot i que n'hi ha d'altres que amb anar a Madrid ja s'hi conformen, i aquests serien el més *light* dins del *trepping light*, tot i que no s'ha d'oblidar que n'hi ha uns pels quals anar a Madrid (a guanyar-se la vida, s'entén) és la màxima aspiració de les seves vides.

També hi ha altres modalitats més audaces com ara el *sex-trepping*. Es tracta de buscar-se un/a destinat/da dirigent del món associatiu juvenil i aprofundir en un coneixement carnal d'allò més intens. El *sex-trepping*, però també admet una variant, tot i que aquí caldria parlar de *trepping-fitness*, és a dir, *trepping* per a mantenir-se, on les relacions ja no són entre un/a aspirant i un/a dirigent, sinó entre dirigents, amb l'objectiu, és clar, de mantenir-se mútuament dins les respectives posicions.

Hi ha un altre *trepping-fitness*, tot i que sense components sexuals, on no es tracta de pujar (ja ets dalt) sinó de mantenir-se, i aquí les estratègies són diverses, tot i que n'hi ha una que destaca sobre la resta. Pots ser una **jove molt liberal** (i també **progressista**, vet aquí quina combinació), arribar a les més altes instàncies del món associatiu català (tot representant a centenars de milers de joves del país) i llavors, quan se t'enfonsa el

vaixell, és a dir quan els quatre companys de viatge que et queden posen en pràctica el "campi qui pugui", et poses en **moviment** i et fas **crítica i radical**.

De fet, hi ha moltes maneres de practicar el *trepping*, però poques tan exemplars com aquesta. Pots començar pel **consell de joventut** d'una **ciutat** molt de la "**ceba**", ser un nano amb molta **iniciativa**, tenir, posteriorment, vel·litats **socialistes**, amb la germana col·locada amb unes **dones** molt **joves** (és a dir **bard-trepping**, en el que es cobra), sortir amb la filla d'un alt dignatari dels que manen (cal no oblidar mai qui mana per si de cas), arribar a en-

capçalar el moviment associatiu català, lluir-t'hi, dimitir tot just abans d'haver de retre comptes sobre la teva gestió, i dos dies després tornar a començar com si res, tot encapçalant una altra entitat.

Fins ara hem parlat del *trepping* actiu, però no s'ha de deixar de banda el passiu, molt més còmode al cap i a la fi. El *trepping* passiu consisteix en què, en comptes de pujar, et pugen. Les modalitats són molt diverses, però n'hi ha de molt sucoses, com ara que un jove dirigent socialista català col·loqui a un altre **jove socialista català** en un lloc de responsabilitat dins el màxim organisme dels joves associats, el qual a sobre de cobrar un sou es dediqui a promocionar arreu del país una **associació juvenil estudiantil catalana** que no destaca precisament per la seva implantació arreu del país, així que si més no, devia tenir prou feina el jove socialista.

I finalment, cal esmentar, una de les modalitats més practicades, el *trepping-ponting*. Com sabeu, en el *ponting* es tracta de deixar-se caure des d'un pont amb una corda elàstica lligada a la cintura. Doncs bé, aquí la cosa funciona d'una manera més o menys semblant, tot i que sense pont. El *trepping-ponting* es tracta de deixar-se caure per alguna entitat, o per la mare de les entitats. Llavors t'hi vas passant, t'hi quedes una estona, la fas petar, i així cada dia fins que arriba el moment en què, ja sia per avoriment, ja sia perquè visualment t'associes amb les parets del local, t'ofereixen algun càrrec de responsabilitat. Com creieu, sinó que han arribat on són molts destacats "dirigents" juvenils?